

Steder med ret betydelige Beløb. Jeg synes derfor, at man skulde tage dette Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse i det kommende Udvalg.

Den eneste effektive Kontrol, som det nedsatte Udvalg har foreslaaet, nemlig Jagtprøven, er den højtærede Minister meget tilbage for. En saadan Jagtprøve vilde dog være et virksomt Mittel overfor umodne Jægere og en stærk Betyrggelse mod de mange Ulykkestilfælde ved Vaadeskud. Det ærede Medlem fra Halvrømmen (Carl Sørensen) sagde ganske vist, at den, der ikke kendte sin Bøsse og ikke kunde bedømme Afstanden, skød for det meste forbi. I mange Tilfælde kan det ærede Medlem have Ret; han skyder for det meste forbi det, han sigter paa, men han rammer undertiden noget helt andet. For nogen Tid siden fortaltes det i en Avis, hvorledes en Søndagsjæger havde sigtet efter en Agerhøne, men ramt en Ko, og det blev en dyr Jagtfornøjelse for Manden. Nede i vor Egn, hvor vi har de store Hegn, kan det let ske, at en Mand, der ikke tænker sig om, skyder mod Hegnet og muligvis kommer til at ramme en, der gaar paa den anden Side. Det er sket ikke en, men flere Gange. Jeg vil derfor haabe, at det kommende Udvalg vil tage under alvorlig Overvejelse, om man ikke skulde indføre Jagtprøven, da jeg anser en saadan for noget af det mest formaalstjenlige til at opnaa, hvad man her stræber efter.

Forbudet mod Nattejagt, mod Brug af Limpinde og mod Nedstikning af Fasaner hilser jeg med Glæde, men det fuldstændige Forbud mod at udsætte Gift med de i Lovforslaget nævnte Undtagelser er jeg ikke saa glad ved; hidtil har Landbrugsministeren — eller det kan være, det er Justitsministeren — kunnet give Tilladelse til at udsætte Gift for vilde Dyr. Hvis man vil ophjælpe Jagten for Harer og Agerhøns og spiseligt Vildt i det hele taget, kan det blive nødvendigt at formindske Rævenes Antal ved Hjælp af Gift. Man kan heller ikke kalde Udsættelsen af Stryknin for Ræve for en dyrplagerisk Jagtmetode, da Dyrene dør øjeblikkelig efter at have slugt Giften. Jeg taler her ud fra egen Erfaring og skal belyse min Udtalelse ved et Eksempel fra min Praksis. Først i Halvfemserne var jeg Forvalter paa en større Gaard Syd for Grænsen. Her var en meget daarlig Harejagt, men mange Ræve. Disses Antal kunde vi ikke faa formindsket ved Afholdelse af Klapjagter eller paa anden — lad mig sige — hæderlig Maade. Derfor besluttede Jagtfejeren at udsætte Stryknin.

Stryknin kunde af kendte Folk købes i Haandkøb paa Apotekerne der; man fik det udleveret i Piller, der i Diameter var omtrent saa store som en Fingerende. Disse Piller blev lagt i friskskudte Graaspurve, og om Aftenen efter Solnedgang lagde jeg disse Graaspurve ud paa Markerne langt fra Gaarden omkring et Kadaver af en Ko eller en Hest, jeg husker ikke nøjagtig, hvad det var. Morgenen efter, lige inden det begyndte at lysne, hentede jeg enten Graaspurvene eller Rævene hjem. Det var i Januar eller Februar Maaned med streng Frost og Sne. det var en temmelig streng Vinter, jeg husker ikke nøjagtig, om det var Vinteren 1891—92 eller 1892—93.

Paa denne Maade fik jeg i Løbet af 3 Uger 16 Ræve, og et lignende Antal blev nedlagt eller indsamlet paa de andre Ejendomme der paa Egnen. Rævene laa alle sammen paa det samme Sted, hvor jeg om Aftenen havde lagt Graaspurvene med Strykninpillen, der var ikke Spor at se paa Sneen af, at der havde fundet nogen Døds-kamp Sted, Rævene var lige væltet om og var døde med det samme. Det skete selvfølgelig enkelte Gange, at Graaspurvene var borte, og der ingen Ræv var, men saa er Ræven muligvis løbet med Graaspurven i Munden hjem til Ungerne, og paa den Maade er der maaske ogsaa gaaet nogle Ræve til, hvis Tal vi ikke kan kontrollere, men om For-aaret fandt vi 2 Ræveskeletter ved et Hegn — de havde altsaa fortaeret Spurvene der, var faldet om døde og fagede til af Sneen. Da Rævene var udryddede, blev der udsat bøhmiske Harer, og nu har de i mange Aar haft en ganske fortrinlig Jagt paa disse Egne.

Som jeg udtalte før, nærer jeg ikke stor Tro til, at de nye Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag i væsentlig Grad vil bidrage til at bevare den nationale Fauna og udvikle Jagten. Udvalget skriver i sin Betænkning, at der hidtil har været arbejdet uforstandigt og hensynsløst paa at formindske den yderst tarvelige Vildtbestand, vi har tilbage. Det er sande Ord. Der er drevet, hvad man med et mildt Ord kan kalde Rovdrift overfor vor Dyrebestand eller vor Jagt her i Landet. Man ræsonnerer som saa: Jeg kan lige saa godt skyde den Hare, der springer, for ellers tager min Nabo den, den faar saamænd alligevel ikke Lov til at leve og formere sig.

Den væsentligste Aarsag til den daarlige Vildtbestand er foruden de mange Jægere, som jeg tidligere nævnedes, den Omstændighed, at Jagtdistrikterne er alt for smaa. Paa disse smaa Jagtdistrikter er det